

N:o 82.

Af herr **P. Zimdahl**, om skrifvelse till *Kungl. Maj:t* angående införande af kroppsstraff för vissa brott.

Det har, särskildt under senare tiden, då det gällt folkets fostran till ett sedligt och laglydigt lefnadssätt, mycket talats om upplysning och ett arbete på öfvertygelsens väg. Nemas kan ju ej heller, att mycket blifvit gjordt i detta syfte. Afsevärda kostnader ha i detta hänseende offrats såväl från statens som enskilda kommuners sida. Ja, man kan med fullt skäl säga, att under ingen föregående tid så mycket blifvit gjordt i syfte att bibringa den stora massan af folket och särskildt ungdomen upplysning och kunskaper i olika grenar som just i våra dagar, allt i syfte att som sagdt på öfvertygelsens väg åstadkomma sedlighet, aktning för öfverhet och lagar samt på samma gång förekomma våldsdåd och brottsliga handlingar i ena eller andra hänseendet. Den tanke, som legat till grund för dessa sträfvanden, måste också anses ha varit en synnerligen vacker och ädel tanke. Resultatet af det myckna arbetet har emellertid, som det visat sig, långt ifrån blifvit sådant som man haft anledning att vänta. Tvärtom har det, särskildt hvad det gäller en stor del bland den manliga ungdomen, gått i en, man skulle nästan kunna säga, alldeles motsatt riktning. Utbrott af råhet och förvildning, störande af den personliga friheten, ha på senare tiden inom skilda delar af landet ej sällan framträdt på ett sätt, som i vida kretsar väckt djupa bekymmer. Exempel härpå skulle ju kunna anföras i mängd, om sådant vore behöfligt. De upprepas ej långt emellan och en hvar känner dem. Tanken på att, om möjligt, råda bot för detta onda, hvaraf samhället i det stora hela lider, kan därför ej vara främmande för någon, som på allvar reflekterar öfver förhållandet. En eller annan månads enkelt fängelse eller en längre eller kor-

tare tids straffarbete synes, enligt hvad erfarenheten gifvit vid handen, ingalunda leda till målet. Ett skärpande af nu gällande straffbestämmelser i hvad det gäller utbrott af okynne, öfvervåld samt störande af den personliga friheten med mera dylikt, synes därför vara af behofvet påkalladt. Det finnes nämligen numera en hel mängd individer, särskildt bland den yngre befolkningen, för hvilka en längre eller kortare tids förlust af den medborgerliga friheten under förhållanden så pass humana som de praktiseras i våra fängelser kan nästan anses så godt som en hvila och en föga obehaglig omväxling i den brottsliges mer eller mindre äfventyrliga lif. Brottslingens transport till fängelset sker ju ock tämligen obemärkt, och ännu mer obemärkt kommer han ut därifrån, och att i fängelset halva aftjänat sitt brott betraktas näppeligen såsom någon skam, hvarföre ock dylika individer sedermera bära hufvudet lika högt som någonsin förut.

Att på öfvertygelsens väg söka föra dessa individer på bättre tankar misslyckas i de flesta fall. Våra fängelsepredikanter rapporter tala i detta hänseende ett nog tydligt språk.

Samhället kan emellertid med sådant för ögonen och med tanken på de ofta upprepade våldsdåden i olika former, hotande att allt mer och mer taga öfverhand, ej i längden stå till svars. Och då våra humana straffbestämmelser för här åsyftade brott och tillämpningen af desamma alldeles icke visat sig medföra åsyftad verkan utan snarare tvärtom, synes förhållandet kräva införandet af en mera effektiv straffart om stärfjandet af den växande förvildningen hos en viss del samhällsindivider skall vara tänkbart. Detta torde numera medgifvas äfven utaf dem, som förut tänkt sig, att målet skulle vinnas genom tillämpningen af ett så humant straffsystem som möjligt.

Det enda verksamma straff, som här torde kunna påvisas, vore tvifvelsutant ett kroppsligt straff, det vill säga prygelstraffet.

Detta straff har som bekant för ej länge sedan införts i vårt grannland Danmark för förbrytelser, hvilka äro utbrott af förvildning och våldslusta, och detta oaktadt man där i öfrigt har mera effektiva straffgrader än hos oss. I Danmark tillämpas nämligen ännu vatten- och brödstraffet, hvilket är vida strängare än vårt relativt humana straffarbete, och likväl har man där ansett sig nödgad att införa prygelstraffet. Detta straff ådömes i Danmark uteslutande som tilläggsstraff, dock icke, då vatten- och brödstraffet föregått såsom hufvudstraff. Beträffande prygelstraffet, som infördes i Danmark 1905, heter det i den danska lagen: »Kroppsstraff skall såsom tilläggsstraff till det i öfrigt ådömda straffet tilldömas personer af mankön mellan 18 och 55 år».

Den kroppliga bestraffningen består i slag med rep eller rotting, ej under 10 slag och ej öfver 27 slag, och fastställs antalet slag i domen. Kroppstraffet skall i regel undergå, innan det i öfrigt ådömda straffet börjat aftjänas, och under två dygn före och ett dygn efter bestraffningen skall fånge sitta i förvaringsfängelse och ensam cell.

Innan den kroppsliga bestraffningen verkställs, skall det af läkare konstateras, att den dömda kan tåla straffet.

Om nu de upprepade öfverfallen å person och utbrott af skadelystnad, hvilka hotade att likt en epidemi utbreda sig, nödvändiggjorde kroppstraffets införande i Danmark, är införandet af ett likartadt straff i vårt land, där råheten och förvildningen i en högst oroväckande grad trädt i dagen och säkerligen gått ännu längre än i Danmark, ännu mera påkalladt. Ett ytterligare skäl, som talar härför är att kroppstraffet i vårt grannland redan visat sig vara i hög grad effektivt och sålunda äfven medfört de bästa verkningar.

På grund af hvad sålunda anförts, vågar jag föreslå,

att Riksdagen måtte besluta att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t låta utarbета och till nästkommande Riksdag framlägga förslag till sådan ändring af nu gällande strafflag, att kroppstraff må för vissa brott kunna tillämpas.

Stockholm den 25 januari 1908.

P. Zimdahl.